

Beste allen,

Voor diegenen die mij niet kennen, ik ben Ronald Vos, oud-collega van Anneke bij de Hiv Vereniging en ik heb Anneke ontmoet 21 jaar geleden. Ook na mijn vertrek bij de vereniging hadden Anneke en ik nog contact.

Toen Lorenzo mij vorige week zaterdag een appje stuurde met de tekst “ Me moeder is zojuist overleden, het is beter zo voor haar’ was mijn antwoord:

“Met alle liefde denk ik terug aan een van de fijnste collega’s die ik ooit heb gehad.

En iemand méér dan dat.

Wie kraait er nu de victorie?

Ik voel me verdrietig, nu wetend dat ze is overleden.”

Vanaf het begin dat Anneke ging werken bij de Hiv Vereniging, in 1999, merkte je hoe makkelijk zij een klik kon maken met vrijwel iedereen, die bij de Hiv Vereniging binnenliep. Ze had een natuurlijk gemak in het omgaan met mensen, was professioneel en dienstverlenend en had bovenal een groot gevoel voor humor.

Humor die ze relativerend inzette als de gemoederen verhit waren geraakt op een ledenvergadering, tussen vrijwilligers onderling, als mensen elkaar niet leken te begrijpen. Zo’n medewerker die je graag aan boord hebt. Zo’n collega met wie je graag optrekt en samenwerkt. Anneke was en bleef aan boord bij de vereniging 21 jaar lang, tot aan haar vervroegd pensioen in januari 2020.

In haar functie, aanvankelijk het opnemen van de telefoon in een hokje op de begane grond van de Eerste Helmersstraat, groeide ze al snel uit tot een van de centrale personen van het landelijk secretariaat van de vereniging. Ze deed de financiële administratie, hield zich bezig met de ledenadministratie, en ze stond ook achter de bar in het Hiv Café als er weer iets gevierd of herdacht werd (en dat gebeurde nogal eens).

’s Ochtends, als je binnen kwam was het “ Hey man...”, een praatje, soms even snel. Maar ook tijd nemen als er iemand van het bureau betrokken was geweest bij een afscheid van weer een bekende, of weer een vrijwilliger, wat in die tijd nog regelmatig voorkwam. Ook dat deed veel met haar persoonlijk, alhoewel ze zich daar niet veel over uitte.

Anneke haar privéleven was privé, maar zonder dat ze daar star mee omging.

Ze was een moeder die haar zoon alléén grootbracht en Lorenzo was nog heel jong.

Op een zeker moment was er bijvoorbeeld voor hem bijles nodig en dus nam een van de vrijwilligers – Hennie - deze taak op zich.

Praktisch en zo gaan we het doen.

En in de loop der jaren raakten haar werkcontacten ook meer verweven met collega’s en hún leven. Zo ook bij mij.

Ik herinner me een hilarische avond in 2003, bij mij en mijn man Gerard – toen nog aan de Eerste van der Helststraat – waar Anneke kwam eten. We hadden een erg leuke avond. En op een gegeven moment ging Anneke naar huis. Opgehaald door Lorenzo. Met de brommer.

Aan dat ritje ging enige voorbereiding vooraf.
Het begon al met het opzetten van een helm.
Anneke droeg in die tijd – zoals ze het zelf zei – een soort suikerspinkapsel.
Ze was altijd aan het stoeien met haar haar.

Het uiteindelijke resultaat kan ik niet anders vertalen dan een “ Bob en Annie de Rooy-scene”, waarin “Boppes” (Laurenzo) de bestuurder was en Annie tot algehele hilariteit achter op de brommer de straat uitreed, Gerard en mij schaterlachend achterlatend.
Sindsdien noemde ik haar Annie of Tante Annie. En sindsdien ondertekende ze daarmee ook haar kaartjes of appjes aan mij.

Anneke, wat was jij een ontzettend lief mens.
Je was enorm geliefd bij vrijwilligers van de Hiv Vereniging en niet alleen bij hen.
Je had altijd ruimte om even te kletsen, iemand zijn of haar verhaal te laten doen.
Je was altijd geïnteresseerd in de ander.
Je had humor en zoals iemand deze week zei: “ Anneke was hoffelijk”.
En hij bedoelde daarmee dat – ook al was ze soms dingen zat
en ontlokte iets bij haar een stevige Amsterdamse vloek, als vervolgens de telefoon of de deurbel ging, pakte ze keurig haar professionele rol weer op en gaf ze je alle aandacht.

Voor de laatste maal, zeg ik kort maar krachtig,
‘Tante Annie’, ik ben blij dat ik je heb ontmoet.

Dag Annie!

Ronald Vos
30 juni 2023